

Poikkeustilapäiväkirja, kevät 2020
Sanna Luoma-aho-Nyman
Tesoman koulu

Koska olen lapsesta asti inhonnut, että minua kuvataan, Teams-tunnit jännittävät yhä superpaljon. Mutta nyt roolimme ovatkin kääntyneet: 130 oppilastani muistavat, millaisia neuvoja olen antanut esiintymisjännitykseen, ja jakavat niitä minulle ihastuttavan tutuin sanankääntein. Niinpä olen oppilaiden rohkaisemana päättänyt kohdata pelkoni: tänään tunneilla oli koiran lisäksi mukana kolme eri peruukkia ja rooliasua. Ja koko ajan jännittää hieman vähemmän. (Piski-parka on tottunut, että silläkin on Teams-tunteja, joten istuessani koneelle kuulokkeet päässäni, se tulee jo odottamaan jalkoihin, koska on sen aika nousta kameran eteen. Lihapullanpala kameran yläpuolella onneksi auttaa. Ja piskin ansiosta nekin oppilaat, jotka väittävät esiintymistä jännittävänsä, ovat esitelleet luokilleen hurmaavan hölmöjä koiria ja omapäisiä kissoja.)

Oma työ kyllä rullaa, mutta kolmen kotona etäopiskelevan pojan kotitaloustehtävät työllistävät kaikista eniten: iltapalaa, lounasta, mikron pesua, pashaa, siivousta, munkkeja, pyykin pesua, aamupalaa... Kolme sangen kädetöntä murrosikäistä urheilijaa vaatii näissä hommissa äidin apua vaikka kesken etäopetustunninkin.

Oppilaat ovat kirjoittaneet etäopiskelupäiväkirjojaan. Välillä ne muistuttavat lähes rakkauskirjeitä, kun ikävöimme toisiamme. Ilo kuitenkin on, että opettaa voi nyt missä vain: Pyynikki on mainio paikka.

Sanna

Ps. Tämä maikka on kulkenut viimeisen vuosikymmenen nuttura niskassaan ja koettanut uskotella, että hiukset olisivat suorat (kuten vielä kuvassa). Koronan ansiosta uhkailin, kiristin ja lahjoin puolisoni ottamaan saksen käteensä. Puolison ensi reaktio oli: "Sä olet hullu", mutta lopuksi kehui itseään: "Sultahan karisi kymmenen vuotta." Jos tämä jatkuu, olen siis toukokuussa nuorekas säkkärätukkainen tubettaja.

